

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3CoCsp/12/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0020201931
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboš Kunay
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:0020201931.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a sudcov Mgr. Angeliky Sopoligovej a JUDr. Petra Tutka v spore žalobkyne U. S., nar. XX.X.XXXX, bytom Y. XX, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Kuzmányho 29, IČO: 47 234 466, proti žalovanému POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, o zaplatenie 4 624,00 eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Michalovce sp. zn. 25Csp/23/2020-90 z 28. septembra 2020

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok

II. P r i z n á v a žalobkyňi proti neúspešnému žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ō v o d n e n i e :

1. Okresný súd Michalovce (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví tohto rozhodnutia rozhodol v tomto znení:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi sumu 4 624,00 eur s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 4 624,00 eur od 24.4.2020 do zaplatenia.

II. Žalobkyňi priznáva nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100%, o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. Súd prvej inštancie tak rozhodol na základe žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáhala zaplatenia sumy 4 624,00 eur spolu s úrokmi z omeškania a trov konania. Žalobu odôvodnila tým, že dňa 22.11.2012 uzavrela so žalovaným zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 1 000,00 eur s tým, že v zmluve bola dohodnutá odplata za poskytnutie úveru vo výške 968,00 eur. Žalobkyňa sa zaviazala žalovanému vrátiť istinu spolu s odplatom v pravidelných 12-tich mesačných splátkach po 164 eur. Žalobkyňa uhradila celkom žalovanému sumu 5 624,00 eur. V žalobe žalobkyňa uviedla, že hodnota RPMN v prípade predmetnej úverovej zmluvy dosahuje 304,10%, pričom priemerná hodnota RPMN v čase uzavretia zmluvy dosahovala mieru 16,42%, pričom maximálna prípustná miera RPMN, ktorú by bolo možné rešpektovať v zmysle § 53 ods. 6 OZ, mohla v čase uzavretia zmluvy dosahovať 32,84% ročne, teda o 271,26% menej, než je hodnota RPMN v zmysle predmetnej zmluvy. Z uvedeného mala za to, že dohoda o výške odplaty je v rozpore so zákonom a je preto potrebné ju považovať za neplatnú. Vzhľadom na rozpor uvedenej dohody so zákonom sa v zmysle § 41 OZ dôvod neplatnosti vzťahuje na celý právny úkon, ktorým je zmluva o spotrebiteľskom úvere a zároveň s poukazom na § 9 ods. 19 zákona č. 129/2010 Z.z. výška odplaty je vzhľadom na rozpor s dobrými mravmi neplatná. Podľa žalobkyne zmluva o úvere je neplatná aj s poukazom na skutočnosť, že žalovaný uzatváral zmluvu prostredníctvom svojho mandatára - p. H.. Ľ. Š., ktorá mala tieto dokumenty vlastnoručne podpísať, pričom uvedená osoba v čase uzavretia zmluvy nebola

štatutárnym orgánom žalovaného a dohoda o plnomocenstve, preukazujúca oprávnenie mandátára uzatvárať v mene štatutára zmluvy, nebola súčasťou zmluvnej dokumentácie pri uzavretí zmluvy. Z uvedeného mala žalobkyňa za to, že v danom prípade nedošlo k platnému uzavretiu zmluvy, nakoľko nebola podpísaná oprávnenou osobou. Poukázala zároveň na absenciu náležitostí zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. a to údajov o dobe trvania zmluvy, termíne konečnej splatnosti úveru, ročnej úrokovej sadzbe úveru, RPMN, údaju o priemernej hodnote RPMN a preto sa považuje poskytnutý úver podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. za bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žiadala zaviazať žalovaného na zaplatenie sumy 4 624,00 eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia spolu s 8% ročným úrokom z omeškania zo sumy 4 624,00 eur od 24.4.2020 do zaplatenia a trov konania.

3. Súd prvej inštancie mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že dňa 22.11.2012 uzavreli žalobkyňa so žalovaným zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyni finančné prostriedky vo výške 1 000,00 eur, ktoré sa zaviazala žalobkyňa vrátiť v 12 mesačných splátkach po 164,00 eur. Žalobkyňa sa zaviazala vrátiť poskytnutú sumu spolu s príslušným poplatkom vo výške 968,00 eur, teda spolu mala žalobkyňa zaplatiť 1 968,00 eur. Zo zmluvy ďalej zistil, že finančné prostriedky sa mali použiť na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania, podnikania. Z čl. 15 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru (ďalej len VPPÚ) zistil, že zmluvné strany sa dohodli v zmysle § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka (ďalej len ObZ), že všetky ich právne vzťahy sa budú spravovať ObZ. Táto zmluva sa uzatvárala podľa § 269 ods. 2 ObZ ako nepomenovaná zmluva. Z listiny označenej ako klientská zóna zistil, že žalobkyňa zaplatila žalovanému titulom zmluvy o úvere zo dňa 22.11.2012 č. XXXXXXXXXX celkom sumu 5 624,00 eur. Žalobkyňa dňa 20.4.2020 vyzvala žalovaného prostredníctvom svojho právneho zástupcu na zaplatenie sumy 4 624,00 eur do 23.4.2020. Súd prvej inštancie citoval § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/, § 9 ods. 1, 2, 7, 8, § 11 ods. 1 písm. a/, b/ zákona č. 129/2010 Z.z., § 3 ods. 1, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, § 54 ods. 1, 2, § 451 ods. 1,2, § 456 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, že právny vzťah založený zmluvou o úvere je potrebné podriaďiť režimu zákona o spotrebiteľských úveroch. V súvislosti s uvedeným záverom súd prvej inštancie dôvodil, že žalobcovi ako spotrebiteľovi, napriek skutočnosti, že požadoval úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania, podnikania, bola predložená na podpis zmluva o úvere podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, ktorá svojou povahou a účelom vylučovala použitie zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorým konaním žalovaný porušil zákaz vyplývajúci z § 9 ods. 7,8 zákona č. 129/2010 Z.z.. pričom nepreukázal, že nemal úmysel obísť ust. zákona č. 129/2010 Z.z.. Následkom uvedeného konania žalovaného bola spotrebiteľovi na podpis predložená zmluva, v ktorej absentujú základné náležitosti ako údaj o úrokovej sadzbe, RPMN, priemernej RPMN, názov a adresa príslušného kontrolného úradu a neboli spotrebiteľovi zabezpečené práva podľa § 13 a §16 zákona č. 129/2010 Z.z. a to právo na odstúpenie od zmluvy a splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti. Súd prvej inštancie preto uzavrel, že z dôvodu porušenia povinností žalovaného sa predmetný úver ex lege považuje za bezúročný a bez poplatkov, a žalobkyňa bola preto povinná žalovanému vrátiť len istinu vo výške poskytnutého úveru. Finančné prostriedky zaplatené žalobkyňou nad rámec uvedenej sumy predstavujú plnenie bez právneho dôvodu, teda bezdôvodné obohatenie na úkor spotrebiteľa. Vzhľadom na uvedený záver súd prvej inštancie žalovaného zaviazal uhradiť žalobkyni rozdiel sumy peňazí zaplatených žalobkyňou (5 624,00 eur) a sumou istiny úveru (1 000,00 eur). Zároveň s poukazaním na § 517 ods. 1, 2, § 559 OZ a § 10c, § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. žalobkyni priznal úroky z omeškania vo výške 8% ročne odo dňa 24.4.2020 do zaplatenia, teda odo dňa nasledujúceho po dni stanovenom vo výzve na zaplatenie.

4. Súd prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP a plne úspešnej žalobkyni priznal náhradu trov konania voči neúspešnému žalovanému v rozsahu 100%.

5. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP a navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V dôvodoch odvolania namietal, že súd prvej inštancie v rozpore so zákonom posúdil zmluvu uzatvorenú medzi žalobkyňou a ním ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere a to napriek skutočnosti, že zmluvné strany prejavili vôľu uzavrieť túto zmluvu podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka. Mal za to, že v danom prípade nebolo možné na uvedený zmluvný vzťah aplikovať iný zákon. Namietal, že zmluva o úvere nemôže byť posúdená ako bezúročná a bez poplatkov vzhľadom k tomu, že spĺňa všetky zákonom stanovené obligatórne náležitosti vrátane údajov o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Podľa názoru žalovaného, v čase uzavretia zmluvy neexistoval

žiaden všeobecne záväzný právny predpis, ktorý by stanovoval maximálnu prípustnú výšku úrokov za poskytnutie peňažných prostriedkov, a preto bolo možné vychádzať len z ust. § 53 ods. 6 OZ, podľa ktorého odplata za poskytnutie úveru nesmie podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Žalovaný poukázal na skutočnosť, že žalobca dobrovoľne pristúpil na podmienky úverovej zmluvy a teda aj na výšku stanovenej odplaty, pričom výška odplaty bola v zmluve dostatočne jasne uvedená. Zároveň s poukázaním na § 451 OZ uviedol, že zo zmluvy o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú zákon stanovuje, keďže žalobca plnil na základe platne uzavretej zmluvy o úvere a právny dôvod na plnenie z tejto zmluvy nikdy neopadol.

6. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného poukázala na vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie a nedôvodnosť odvolania žalovaného a navrhla napadnutý rozsudok potvrdiť a priznať jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Za nedôvodnú považovala námietku žalovaného ohľadom nesprávneho právneho posúdenia predmetnej zmluvy o úvere súdom prvej inštancie, pričom zdôraznila skutočnosť, že už z podstaty spotrebiteľského práva vyplýva, že právne predpisy na ochranu spotrebiteľa je nevyhnutné aplikovať vždy, ak sa jedná o zmluvný vzťah uzavretý medzi dodávateľom a spotrebiteľom, ak to samotný predpis nevyučuje. V danom prípade podľa nej došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka a právny vzťah založený zmluvou je vzťahom spotrebiteľským, na ktorý je potrebné aplikovať aj osobitnú právnu úpravu podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. V súvislosti s uvedeným poukázala na právne názory prezentované v uznesení Ústavného súdu SR č.k. II. ÚS 329/2013-15 zo dňa 2.6.2013, ďalej v náleze Ústavného súdu SR č.k. I. ÚS 243/07, ako aj v rozsudku Najvyššieho súdu SR č.k. 3MCdo/14/2014 zo dňa 21.4.2015. Uvedené právne posúdenie zmluvy podľa žalobkyne potvrdzuje aj skutočnosť, že pri uzatváraní zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Z uvedeného dôvodu mala za to, že zmluva mala obsahovať údaje, ktoré zákon o spotrebiteľských úveroch predpokladá ako obligatórne náležitosti a ich absenciu sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou zmluvy o úvere. Uviedla, že na základe uvedenej zmluvy žalovaný nemá nárok na žiadne plnenie nad rámec poskytnutého úveru z dôvodu, že výška odplaty za poskytnutie úveru je pre rozpor s dobrými mravmi a so zákonom neplatná, čo zakladá aj neplatnosť samotnej zmluvy. Na základe uvedených skutočností mala žalobkyňa za to, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v rozsahu sumy plnenia nad rámec poskytnutého úveru, je právne daný.

7. Žalovaný v reakcii na vyjadrenie žalobkyne zotrval na svojich predošliých vyjadreniach, prezentovaných v odvolaní.

8. Žalobkyňa v reakcii na vyjadrenie žalovaného prezentovala identické skutočnosti, ako vo svojom predošlom vyjadrení k odvolaniu žalovaného s tým, že opätovne navrhla rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

9. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie ako podané včas, oprávnenou osobou bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP, preskúmal rozsudok aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

10. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo zverejnené minimálne 5 dní na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach (§ 219 ods. 1, 3 CSP).

11. Žalovaný uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, teda v prípade, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli alebo neboli stranami sporu prednesené, prípadne nevyšli počas konania nijak inak najavo. Môže sa jednať aj o prípad, keď súd neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyšli počas konania najavo inak. O nesprávne skutkové zistenie môže ísť aj v prípade, ak dôjde k logickému rozporu v hodnotení dôkazov, t.j. skutočnosti, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo vyšli v konaní najavo inak súd vyhodnotil tak, že to vyvolávalo logický rozpor. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1,2 CSP, alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, § 193 a §

205 CSP, pričom sa jedná o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, to znamená vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu (odvolací dôvod v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP). Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil.

12. V prejednávanej veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolacie dôvody nie sú naplnené. Rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý bol napadnutý odvolaním nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo z prednesov účastníkov nevyplynuli a ani inak nevyšli za konania najavo alebo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor. Tiež nebolo zistené, že by na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval nesprávne zákonné ustanovenie alebo použité zákonné ustanovenie nesprávne vyložil. Súd vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, náležite zistil skutkový stav a vykonané dôkazy hodnotil v súlade so zákonom a z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil aj svoje rozhodnutie, zo zisteného stavu vyvodil aj správny právny záver. Podľa názoru odvolacieho súdu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je dostatočne odôvodnený a spĺňa kritériá riadneho odôvodnenia podľa § 220 ods. 2 CSP. Uplatnený nárok súd prvej inštancie správne právne posúdil a dospel k správne záveru, pokiaľ posúdil právny vzťah založený zmluvou o úvere ako spotrebiteľský a úver ako bezúročný a bez poplatkov, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil a odvolací súd nezistil ani pochybenia v procesnom postupe súdu prvej inštancie, porušujúce procesné práva strán alebo právo na spravodlivý proces, ani žiadnu z procesných väd konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Ani ďalšie skutočnosti uvedené v odvolaní neumožňujú odvolaciemu súdu prijať iné závery a nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého výroku rozsudku, preto odvolací súd rozsudok napadnutý odvolaním ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

13. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, príp. doplniť na zdôraznenie správnosti ďalšie dôvody. Na doplnenie správnosti rozhodnutia odvolací súd dodáva:

14. Vychádzajúc z obsahu spisu v danej veci súd prvej inštancie pri posudzovaní predmetného úveru ako bezúročného a bez poplatkov správne vychádzal zo spotrebiteľskej povahy právneho vzťahu sporových strán úverovej zmluvy. Žalobkyňa uplatňovala nárok zo spotrebiteľskej zmluvy, kde na jednej strane vystupoval žalobca ako spotrebiteľ a na druhej strane žalovaný ako dodávateľ, konajúci v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Bolo preto dôvodné na daný právny vzťah aplikovať právne normy spotrebiteľského práva, a to zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy ako lex specialis a všeobecnú úpravu obsiahnutú v OZ o spotrebiteľských zmluvách. Právna úprava definuje spotrebiteľský úver ako dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi (§ 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.) a zmluvu o spotrebiteľskom úvere ako zmluvu, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom. Právna regulácia zákona o spotrebiteľských úveroch je špeciálnou úpravou zmluvy o úvere upravenej v Obchodnom zákonníku, vytvorená predovšetkým s ohľadom na špecifiká týkajúce sa ochrany spotrebiteľa. Táto zmluva vzhľadom na skutočnosť, že dlžník ako jedna zo strán tejto zmluvy nebol podnikateľom, je zmluvou spotrebiteľskou v zmysle ust. § 52 a nasl. OZ, preto sa na právny vzťah, ktorého účastníkom je spotrebiteľ, vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva (§ 52 ods. 2 OZ). Súd prvej inštancie na vec správne aplikoval ustanovenia § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. a taktiež § 52 a nasl., § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Žiada sa doplniť, že Obchodný zákonník účinný v čase uzavretia zmluvy úpravu neprijateľných podmienok spotrebiteľských zmlúv neobsahoval. Tento právny predpis v širšom rámci súkromnoprávnej úpravy, ktorej základným všeobecným predpisom je Občiansky zákonník má postavenie špeciálneho predpisu. Ustanovenia Obchodného zákonníka pritom priamo ukladajú riešiť otázky Obchodným zákonníkom neupravené podľa predpisov občianskeho práva. Keďže inak nie je k dispozícii iná právna úprava neprijateľných podmienok pri zmluve o úvere,

ktorá bola podľa jej znenia uzavretá podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka, je nutné vyjadriť z ust. § 52 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka upravujúcich analogické prípady. V opačnom prípade by sa mýňala účinkom do nášho právneho poriadku implementovaná Smernica Rady č. 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

15. Závery súdu prvej inštancie, že v zmluve absentujú obligatórne náležitosti ako údaj o úrokovej sadzbe, RPMN, priemernej RPMN, názov a adresa príslušného kontrolného úradu a že neboli spotrebiteľovi zabezpečené práva podľa § 13 a §16 zákona č. 129/2010 Z.z. a to právo na odstúpenie od zmluvy a splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, považuje odvolací súd za právne správne. Súd prvej inštancie preto právne uzavrel, že z dôvodu porušenia povinností žalovaného sa predmetný úver ex lege považuje za bezúročný a bez poplatkov, a žalobkyňa bola preto povinná žalovanému vrátiť len istinu vo výške poskytnutého úveru. Záver prvoinštančného súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru pre absenciu obligatórnych náležitostí zmluvy je teda vecne správny.

16. Keďže žalovaným uplatnené odvolacie dôvody v prejednávanej veci neboli preukázané, odvolanie nemožno považovať za opodstatnené, preto odvolací súd rozsudok v napadnutých výrokoch vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Je nepochybné, že žalovaný na základe zmluvy má právo iba na vrátenie sumy zodpovedajúcej poskytnutému úveru, keď prijatím plnenia od žalobkyne nad tento rozsah došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu (plnenie bez právneho dôvodu), ktoré je žalovaný povinný v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka vydať.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalobkyňa bola úspešná v odvolacom konaní, preto má proti neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).